

Η Μαρικκού που την Εφτακώμη

Ἄστραφεν ἡ Ανατολή τζ' εβρόντησεν ἡ Δύση τζ' εχαμηλοπού-
ρισε ἡ πέτρα του Λιμνίση.
πῶχει πλαζίρη τζ' ὄρεξιν ας ἔρτη νὰ γροικῆσει
τὴν λύπησιν τῆς Μαριούς τις νὰ τὴν ἐξηγήσει
τὴν λύπησιν τῆς Μαρικκούς τῆς σαλαβατισμένης
ἔβαλεν τὸ πομέσα τῆς γιὰ νὰ σαλαβατίσει
τζ' τὸ Τουρτζῆν του Μουρλαλή θέλει γιὰ νὰγαπήσει
τζ' τζείνη που τὸν ἀντραν τῆς θέλει νὰ παραιτήσῃ
Ἄδε τὴν πελλομαρικούν που μες τὴν Εφτακώμη πὸν νὰ πετάξει
τὴν σαγιάν νὰ μαντιστεῖ σεντόνιν
τζ' ἐν ἀγαπήσει τὸ Τουρτζῆ νὰ φῆσει τὸν Αντώνη.
Αντρέπεται τὸν κόσμον του γιὰ νὰ το ξεφωνίσει τζ' ἐπῆεν
εἰς τὸν Μουρλαλή νὰ το παραπονίσει
ἀπ' ἔξω βάλλει του φωνῆν ἀπ' ἔσσω πολοάται.
Ἄ Μουρλαλή Πρωτοαγὰ πῶχεις τὸν νουν μετὰξη παρὰντζειλε
τὸ γιούλλη σου κανεῖ νὰ με πειράξει
τζ' ἔτην ὀπλιάν που νῆφανεν τζ' τ' ἀστρῆ τῆς ἐν ἔξι
φανίστην τζ' του Μουρλαλή πὸς νὰ τὸν περιπαίξει.
Ἐμέν ὁ γιος μου ἐν ἀνθρώπος χαίμα ἐν τζ' παλληκάριν.
τζ' ἀν ἔσιει καὺκα πρέπει του τῆς γειτονιάς καμάριν
Ἐλα στο νου σου Μουρλαλή θέλει τζ' νουν τζ' τάξιν
τζ' κάμνω του τζ' φέρνουν τὸν ἔσσω σου με τ' ἀμάξιν που
τ' ἀγροικὰ τζ' ὁ Μουρλαλῆς στέκει τζ' συλλοάται
λάμνε Αντώνη στο καλόν τζ' ἐν νὰ του παραντζεῖλω
τζ' ἀν δὲν κρωστεῖ με τὸ καλόν πιάνω τὸν με τὸ ξύλον
Ἐλάμνησεν τζ' ὁ Αντωνῆς ἔσσω του τζ' πηαίννει
νὰ σου τζ' τὸν Ἀρμεταγάν εἰς του τζηρού του μπαίνει
που τὸν θωρεῖ τζ' ὁ τζῆρης του πολλῆς χαρῆς ἐπῆεν
τζ' ἔχω δυο λόγια νὰ σου πῶ τζ' ἐσύ νὰ τ' ἀξηγήσεις
που τὴν γαινέκα τ' Αντωνῆ γιὲ μου νὰ παραιτήσῃς
τζ' ἐμέναν τζῆνη ἡ Μαρικκού τῆς γειτονιάς φανάριν
χαίμα δια μου τὸ φιλήν χαίμα βαστὰ καμάριν
Ἄ ὄμως γιὰ τὸ χατήριν σου μὴν σε παραπονεῖσω
Ἄμ' μου διὰς δωρήματα τζιῆνα που νὰ ζητήσω
που τὴν γυναῖκαν τ' Αντωνῆ ἐγὼ θὰ παραιτήσω
τζ' ἐγὼ γιὰ σένα γιούλλη μου ἠπια καμὸν καμπόσον
τζ' ἀν θέλεις τζ' δωρήματα ζῆτα μου νὰ σου δώσω
τζ' φέρμου τζ' τὸ σιέριν σου χρουσὰ νὰ το γεμῶσω
Δὲν θέλω γιὼ δωρήματα. Δὲ θέλω γιὼ ρυάλια
Μόνον θέλω πο λλόου σου ἕνα χρυσόν ἀπάριν
τζ' νὰν ἡ σέλλα κότσινη τζ' με τὸ χαλινάριν
θέλω τὴν ἀλλαῖν χρουσῆν με τὸ μαρκαριτάρη
σηκῶνεται που τὸ πρῶιν τζ' πάει στο παζάριν
40 λίρες ἔδωκε τζ' ἐγόρασεν τ' ἀπάριν
τζ' ἦτουν ἡ σέλλα κότσινη τζ' με τὸ χαλινάριν
τζ' ἐλάμνησεν που τζ' χαμῆ τζ' ἐπῆεν τζῆβρεν ράφτην
τζ' ἔκοφέν του ἀλλαῖν χρουσῆν με τὸ μαρκαριτάριν

Ελάμνησεν που το πρώιν τζ' πα το μεσημέριν
του τα έκαμεν τ' Αρμεταγά στο χέριν
Φορεί την αλλαήν χρουσήν με το μαρκαριτάριν
ππηδά τζ' εκαβαλλίτζεφεν πας το δικόν του αππάριν
τζ' ελάμνησεν που τζ' χαμαί στην Μαρικούν να πάει
τζ' βρίσκει τζ' τον Αντωνήν τζ' πάει στο ζευκάριν
τζ' ο τούρκος εσιερέτησεν "Καλώς τον πομισιάρι"
τζ' εστράφηκεν που το πρώιν τζ' πα το μεσημέριν
τζ' βρίσκει τζ' τον Αντωνήν τζ' εκόνιεν το μασιαίριν
τζ' επολοήθην το Τουρτζήν του Αντωνή τζ' λέει
τζ' ήντα κονίζεις βρε Αντωνή τζ' τζείνον το μασιαίριν
Ο Θεός ήξερεν το τζ' εγώ ήντα να το κρύφω
τζ' το μασιαίριν που κονιώ πάνω σου εν να το μπήξω
Μα τ' άστρο η μα τον ουρανόν μα το λαμπρόν π' αφταίνει
κατά Θεόν αν βρε Αντωνή τζ' ήντα καλά που μπαίνει
Έλα να πάμεν βρε Αντωνή τζ' εσου πόφε στον γάμον
αστράφτει με τ' ασπρόρουχα τζ' Ασμέτης με τες φούντες
τ' αθάσια (ετσακίζασιν τζ' εδιαν του τες κούννες
τζ' εγύρευκεν τζ' ο φτωχός πως εν να του μερώσει
για να πηαίννει έσσω του να μεν τον ησκοτώσει
Λαμνίζουσιν που τζ' χαμαί τζ' πάσιν εις τον γάμον
πάνω στο φαν πάνω στο πιήν είπαν να τραουδήσουν
τζ' επολοήθην το Τουρτζήν να τραουδήσει πρώτον
το φάριν μέσα στον γιαλό παίζει με την αρκούδα
τζ' η μια μου αγάπη εν Ρωμιά τζ' η άλλη εν Τουρκούδα.
Έλα στο νου σου Ασμέτ αγά φέρε τζ' νουν τζ' τάξιν
τζ' κάμνωσε τζ' πέρνουν σε έσσω σου με τ' αμάξιν
Όσοι με φοβεριζουσιν κανέναν εν φοούμαι
βάλλω την μεσ' τα αγκάλια μου τζ' πέφτω τζ' τζιμούμε
Όσοι με φοβεριζουσιν το γαίμαν μου να πιούσιν
ας κατεβούν στον δρόμον μου να με δοτζιμαστούσιν
ωσάν ετραουδούσασιν Αντώνης ποτζημάται
τζ' ύπνος του που έκαμεν στα της

Σηκώνεται τζ' το Τουρτζήν με πόδκια να χορέφει
έναν γυρόν να δώσουσιν της Μαρικούς να νέφει
τζ' νεύκει τζ' της Μαρικούς έσσω της τζ' πηαίνουν
εσφιχταγαλιαστήκασιν μες τον λιακόν ημπαίνουν
η μέλισσα πιάννει καρπόν από το
σηκώνεται τζ' ο Αντωνής γυρεύκει μαν ηβρήσκει
η μέλισσα πιάνει.....κανναούριν
τζ' από το γάμο έσσω του επήεν μονοβούριν
τζ' ελέθετουν καρδούλλα του σαν λέθουν το πουρκούριν
η μέλισσα.....ανεδρίκα
τζείνοι εσουντηχάννασιν τζ' τζείνος πόξω αγροίκαν
Αν βουληθείς να μ' αρνηθείς να πας αλλού π' εμένα
τα ρούχα σου στα σιέρκα μου νάρτουν ματζελλομένα
Αν βουληθείς να μ' αρνηθείς τζ' άλλου βουλήν να δώσεις
ναν ο χάρος σου που πάεις να γεμώσεις
Αν βουληθώ να σ' αρνηθώ τζ' εγώ εσέν χρουσέ μου
τον ήλιον πον να γεννηθεί να μεν το δω ποττέ μου.

Σφυρά ο βοσκός των προβαδικιών φακούν τες καμπανέλλες
τζ' έναν καννάβιν έπιασεν τζ' έδισε τα γριτζέλια
στην πόρταν τους εφώναξεν ρουρά στο παραθύριν
Ασμέτης εν που έβκαινε με δίχως το φακίρι
μιαν πετριάν του έδωκεν τζ' πάνω στο κεφάλιν
τζ' δεν του αφήκεν του φτωχού μηδέ καθόλου χάλην
Αντώνης εγονάτισεν πάνω του σαν λιοντάριν
τζ' εμπήεν του εις μασιερκές τζ' έκαμεν τον αρβάλι
Επολοήθην το Τουρτζήν του Αντωνή τζ' λέει
τζ' πιάς τζ' τα ρυάλια μου τζ' πιάς τζ' τα χαρτζιά μου
τζ' χάρισέ μου την ζωήν να πάω στα παιδικιά μου.
Δεν σου το είπα μιαν τζ' δυο Τουρτζικα τζ' Ρωμέικα
πρώτα σκοτώνωσε εσέν τζ' ύστερα την γυναίκαν
τζ' σιερέτουσε μες τα στενά τζ' δεν μου πολοάσουν
έβαλες την γυναίκαν μου εις τα θελήματά σου
έσιετε μιαν λατζιά βουνά περβόλια του τζυρού μου
αυλή που εδκιανεύκου μου δεντρά που ποτζιμούμου

Αντώνης

έμπηεν του τες

στον νόμον του τον έβαλεν την δόμη έβκαλέν τον
ήσιεν μιαν παλωπερβολιάν μέσα τζ' επέταξέν τον
τζ' τον αλάν του έπιασεν μέσα τζ' τυλιξέν τον
που λάμνισεν που τζη χαμαί στην μάναν του τζ' πάει
απέξω βάλλει την φωνήν τζ' απ' έσω πολοάται
Μάνα τζ' αν είσαι μάνα μου ήντα φυλήν λοάσαι
ολονυκτής που πολεμώ τζ' εσύ κόμα τζοιμάσαι
ο κάμηλος γεννά τ' αυκά τζ' η όρνιθα τα ρίφκια
τζ' έτρεμεν η καρδούλλα της να μάθει την αλήθειαν
έπαρμου λίην πομονήν λίην καρτεροσύνη
να σου τα πω μαούλλα μου εφές ήντα που γίνην
Μανά τον γυιόν του Μουρλαλή έχω τον σκοτωμένον
σαν το σατζήν που τ' άσιερον πρησμένον τζ' σισησμένον
τζ' τον αλάν του έπιασα τζ' έχω τον σιεπασμένον
Α γυιε μου την ζωούλλαν σου εν να την τυρρανήσεις
Να παραιτήσω δεν μπορώ δεν με βαστά η καρδιά μου
καλιόν τα θέλω γίνησαν τζ' πεθυμά η καρδιά μου
να τους ηβκάλω τζ' τους δυο να σβήσουν τα λαμπρά μου
έσυρεν το μασιέριν του τζ' επήεν ίσια σκάρπα
τζ' έπιασεν τζ' την Μαρικούν πας το μερίν ξωπέτση
τζ' εβούρησεν η μάνα του να πα να τον ηστρέφει
τζ' ο γείτος που τους αγροικά λέγουν τον σα
επήεν εις του Μουρλαλή να πάρει το χαπάριν
Απέξω βάλλει του φωνήν απ' έσσω πολοάται
'Ανου Μουρλαλή πρωτοαγά που να χαρείς το φως σου
στον Αντωνή έσιει καυκάν τζ' γύρεφε τον γυιον σου
τις με κρατεί εμέν τωρά να πέφω να τον φέρουν
να βάλω να μου τον κρατούν τζ' εγιώνη να τον δέρω

Αγροΐκα, αγροΐκα Μουρλαλή τζ' ότι σου πω να κάμεις
φέρε μελάι τζ' χαρτίν τζαινούρκον καλαμάριν
να γράψωμεν του γιούλλη σου το μαύρον το χαπάριν
Αφτένουν λύχνους τζ' τζερκά τζ' πήαν τζ' αγκαδιούσαν
Μέσα στην παλιοπερβολιάν τάντερα του σκορπούσαν
Έσιετε γιαν γλυτζιά βουνά τζ' σκούντροι μου χαρείτε
Μ' αν έρθω πο τζη οδε εννά με θυμηθείτε
Να χαμηλώσουν τα βουνά να φάνην το Βερούτιν
να ρτει ο Χ" Αντώνης μου ξανά στην Κύπρον τούτη
Να χαμηλώσουν τα βουνά να φάνηκεν η Σμύρνη
νάδα τον Χ" Αντώνην μου με τήναν τρω τζ' πίννει.

4 Αυγούστου 43.